

Til Kvinneansvarlig og DS!

Detta er en innledning
om kvinnepolitikk og
valgkamp.

Den bygger på diskusjoner
Kvinneutvalget har hatt
for å oppsummere
valgarbeidet. Det er ikke
Kvinneutvalgets endelige
oppsummering. Vi sender
den ut for å bidra til
diskusjonene, og for å
få meldinger tilbake.

INNLEDNING OM KVINNEPOLITIKK OG VÅLGFRONT.

1 ENHETSFRONT

Vi jobber i forskjellige fronter, kvinner i AKP har mange års erfaringer fra Kvinnefronten, abortkampen, Kvinnenes tariffaksjon, 8.marsarbeid, fagforeninger, krisesenterbevegelsen, internasjonalt solidaritetsarbeid, bøllekurs, elevorganisasjoner og alle områder av internt arbeid i partiet. På Nordisk Forum spilte vi en framtrædende politisk rolle. Våre seminarer var godt besøkt, og vi deltok på et vidt spekter av de andres. Vi knyttet mange kontakter og møtte stor respekt, som AKPere. Gjennom bøllekursene har vi diskutert AKPs kvinnepolitikk med 1000-vis av kvinner.

I 8.mars arbeidet har vi mye erfaringer med å være representanter for den best organiserte parten, Kvinnefronten, og samtidig sikre demokrati og innflytelse for andre aktivister og grupper.

Allikevel blei ikke kvinneaktivistene trekt med på råd når den nye valgtaktikken skulle utformes, enda det er en fronttaktikk. Jeg tror ikke at det er uttrykk for bevisst utestenging. Det er uttrykk for at kvinner og kvinners erfaringer er annenrangs i partiet som i resten av samfunnet vi lever i.

Gjennom politisk praksis har kvinneaktivistene lært at resultatet er viktig, at det er viktig å ha mål for det vi gjør. Men mål og mening faller ikke alltid sammen, meninga for oss er ikke bare å nå målet. Det er like viktig å utvikle folka vi jobber sammen med, bevisstgjøre om sammenhengene mellom den avgrensede kampen og kapitalismen og også få dem til å ville bli kommunister. Fordi dette er meninga med det vi gjør må vi ta ansvar for demokratiet, folka og prosessene i fronten.

Da kommer vi i situasjoner som jentene på Lillestrøm, som fikk beskjed fra partikamerater at siden det ikke var flere av jentene i Kvinnefrontgruppa som ville gå på studiesirkel, så kunne de begynne å jobbe andre steder.

I januar så vi at mange av DSene ikke var pådrivere i arbeidet med å lage alternative lister. Jeg mener at dette også er et uttrykk for at de fleste DS lederne er kvinner, og at de kanskje definerer seg mere i forhold til laga enn til ledelsen i Oslo. På denne tida var det store motsigelser i laga fordi de følte at linja med den nye valgfronten var tredd ned over huene på dem.

Vi er enige om at AKPs viktigste oppgaver er å samle opprøret, dra det til venstre og å styrke partiet.

Når vi skal samle frontene i en enhetsfront må vi underordne partiets valgtaktikk arbeidet med å samle fronten. Vi må ha respekt for folk, for partikameratene, politisk teft, og i dagens Norge må vi ta oss god tid.

For å styrke partiet må medlemmene og laga i virkeligheten få være med å legge opp politikken, både strategien og taktikken.

Det meste av det vi jobber med er en del av enhetsfronten, det parlamentariske arbeidet også. Men når enhetsfronten skal bygges opp rundt partiets valgtaktikk går det gærnt. Taktikken blei delvis lagt opp uttafor formelle organer i partiet, og mye av løpet var lagt før laga begynte jobbinga. Mens mange dreiv

valgarbeid blei taktikken diskutert og avgjørelser tatt andre steder enn blant aktivistene.

Taktikken var lagt opp på forhånd om hvordan dette skulle se ut på landsplan, alle fylkene måtte være med, at vi skulle ha toppen i Oslo mot at NKP fikk Østfold, kravet om kjente, markerte kandidater med bredde, premisset som bestemmer hvem som representerer bredde, tidspresset, fristene som måtte overholdes.

Alt dette var premisser som brøyt med respekten for enhetsfronten og folka vi jobber med der. Jeg er redd for at endel ting som har skjedd har ødelagt for arbeidet vi har gjort i de andre frontene.

I Valget mellom NKPs smale Folkeallianse og Kvinneoffensivens Fylkesliste i Østfold, valgte ledelsen i valgarbeidet feil. Ved å vise både NKP og de andre i Fylkeslistene at vi støtta fullt opp om Fylkeslista i Østfold ville de fått muligheter til om nødvendig å godta Reidar T på lista - hvis det var et must.

Da kunne de ha fortsatt og satt ut mange av sine gode ideer ut valgkampen og jobba en aktiv valgkamp med ei bredt sammensatt liste. med et stort grunnplan som AKPerne hadde jobba med i flere måneder.

I stedet fikk vi et helt partidistrikt og mange uavhengige som blei helt passivisert i fht. valget, og den delen av fronten.

2 HVORFOR KVINNEPROFIL.

Partiet har ikke en klar politisk linje for hvorfor det er viktig med kvinneprofil i det parlamentariske arbeidet. Hvorfor skal kvinnekadern bruke kreftene sine her? Hvorfor må kvinnepolitikken prege politikken? Hvorfor er det viktig med 50% kvinner på listene og som listetopper?

Det argumentet jeg har møtt oftest er at det er viktig for ikke å bli dårligere enn Frp på statistikken over kvinnerepresentasjon. Det er viktig fordi kvinner stemmer mere radikalt enn menn. Kvinner blir sett på som listepynt og stemmekveg hos oss også.

De argumentene jeg er enig i sier at kvinnekampen har strategisk betydning i kampen for sosialismen. Hvis vi ikke har med kvinnene på alle fronter så kan vi ikke vinne fram. Det er viktig å ha med kvinnepolitikken i det parlamentariske arbeidet, som også er en del av den strategiske kampen om makta i samfunnet.

Hvis ikke det parlamentariske arbeidet vårt blir troverdig for kvinner, så gir vi ikke kvinneaktivistene vi jobber sammen med på andre fronter noe alternativ til DNA og SV. Vi gir dem ikke en sjanse til å bryte opp politisk også når det gjelder valg.

Uenigheten om hvorfor vi skal ha kvinneprofil kom til uttrykk i vurderingene av arbeidet som blei gjort i de forskjellige fylkene. Hvor blei jobbinga betrakta som interessant og lovende? Hvor var det for smalt og hvor mista dem tempo? Nordland var en representant for det første, Østfold for det siste.

Uenigheten kom også til uttrykk når kvinneprofilen "kolliderer" med andre hensyn. Før alle listene var klare var det en

motsigelse mellom å ha kvinner på topp av listene, og listetopper som stod langt fra oss politisk. Da blei kommunistjenter som leder breie fronter for "smale", og bredden viktigere enn kvinneperspektivet. I noen fylker gjadt det for plassering på lista i det hele tatt.

Seinere viste det seg at det blei flere damer på 1.2.og3.plassene enn noen gang. Men svært få av disse kvinnene er kvinnepolitiske aktivister, de er listetopper i kraft av sin "bredde", men ikke representanter for en kvinnepolitisk linje, eller en kvinnepolitisk grunnplansbevegelse. I gjennomsnitt er det litt mindre enn ei AKP dame på hver liste.

5. KVINNEAKTIVISTENE BRYTER MED PREMISSENE.

Vi har lenge betegna det parlamentariske arbeidet som det mest mannsdominerte politiske området vi arbeider på. (legg merke til også mere mannsdominert enn militærpolitikk mm.)

Det parlamentariske arbeidet og media blir i stadig større grad den politiske arenaen i Norge. Landsmøtene til de politiske partiene blir direkte overført i TV, fagbevegelsens landsmøter blir dekket ved at DNA toppene som er gjester blir referert i korte innslag.

Elitz aktivistmiljøet får endel mediadekning, men de er jo også mere maleriske enn bygningsarbeiderne som innkalte til pressekonferanse i valgkampen. 50 journalister møtte fram, men få skreiv om bygningsarbeiderne og arbeidsløsheten.

Vi i AKP er også prega av disse premissene. Alle som var så misfornøyde med Arna Meisfjord på TV for 2 år sida var prega av forestillinga om hvordan en ekte politiker skal være. Når "bredden" blei vurdert i forbindelse med FMS, så lå disse premissene langt framme. Da blir samorg ledern uungåelig "breiere" enn ledern på krisesenteret. Da blir kommunistjenter som er ledere i breie massebevegelser for sekteriske til å stå på lista. Da tar Klassekampen inn leserinnlegg som sier at ikke navngitte damer i navngitte fylker ikke gjorde det bra nok.

Våre helter, arbeiderklassen, ungdommen og kvinnene er de mest usynlige på den politiske arenaen sånn som den er i dagens Norge. Valgnatta blei det riktignok vist statistikk over kvinnerepresentasjonen i Stortinget på TV, de hadde ikke statistikk over arbeiderrepresentasjon.

I det kvinnepolitiske arbeidet knytter vi virkelig breie allianser. På Nordisk Forum knytta vi gode kontakter til Kvinners Frivillige Beredskap, Husmorforbundet og kvinner i fagbevegelsen.

Alliansene var breie, og gikk helt på tvers av partipolitiske skillelinjer. Vi samarbeida ikke med SV, de var ikke der. I fagbevegelsen og kommunestyrene følger alliansene oftere partipolitiske skillelinjer enn i kvinnebevegelsen.

Når kvinnebevegelsen stiller krav, og reiser kamper i forhold til kommunestyre og storting, så svikter politikerne kvinnene. Det er det mange eksempler på abortloven, pornoloven, bevilgninger til krisesentrene, daghjemspriser og-utbygging,

miljøpolitikk og budsjettnedskjæring. Dette har ført til at det er anti - parlamentariske strømninger i deler av kvinnebevegelsen. Men det er også mange kvinner som er stolte av at Norge har verdensrekord i kvinnevergjøring, og som har stor tillit til den offisielle likestillingspolitikken.

Den aktivistiske delen av kvinnebevegelsen er utenom-parlamentarisk. det meste av aktiviteten foregår ikke i forhold til parlamentariske organer. Kvinner fra denne delen av kvinnebevegelsen blei flere steder vurdert som for "smale" til å stå på FMS lister.

Linja med Kvinneinitiativene blei lansert i august i et brev fra Siri, Kjersti og Taran. Der stod det bl.a.: "Kvinnebevissthet gjør folk radikale, og kvinner går til venstre. Skal de breie opposisjonslistene bli et sant uttrykk for det som finnes av virkelig opprør, så må de ha en svært klar kvinneprofil, både når det gjelder politikk, kandidater og arbeidsmetoder." "Hvordan får vi slike lister? Vi skal sjølsagt stille krav til de mannlige kameratene våre som jobber med dette, om at de skal slåss for kvinnekrav og kvinneprofil. Men det blir ikke våre lister uten at vi sjøl gjør dem til det. All erfaring viser at måten vi oppnår noe på, det er ved å vise styrke: organisert kvinnepolitisk styrke."

"Forslaget vårt er at vi jobber opp, og lanserer, egne kvinneinitiativer, helst i alle fylker. Disse kvinneinitiativene skal være et uttrykk for styrken vår, og brukes som en plattform i forhandlinger med andre parter som er interesserte i å danne ei opposisjonsliste. Kvinneinitiativene skal gjøre oss til en maktfaktor som det blir umulig å overse".

De slo også fast at vi skulle samle damer fra alle felter av det kvinnepolitiske arbeide, diskutere oss fram til en politisk plattform og stille kandidater.

I 7 fylker var det kvinneinitiativer på gang i aug/sept.88.

Flertallet av dem fikk en ublid skjebne. Det er viktig å se på hvorfor. Hvilket rom det var for kvinneinitiativene, og hvilke former motstanden hadde.

Kvinneinitiativet i Oslo traff grunnplanet virkelig. Det er lenge siden vi var med å arrangere møter med 600 folk på.

Men linja med å operere i forhold til andre initiativer traff ikke, det var ikke noen andre å forhandle med. Store uenigheter i komiteen gjorde at de ikke klarte å lage nye møter og aksjoner. Uenighetene i AKP gjorde at det blei vanskelig for våre jenter å skjære igjennom.

Samarbeidet med NKP har ikke vært en styrking av den kvinnepolitiske profilen. Det er mulig at kvinneinitiativet i Oslo ikke hadde fått en sånn pangstart uten NKP. Men det er helt sikkert at fortsettelsen hadde vært bedre! NKP damene har aldri vært viktige samarbeidspartnere i kvinnepolitikken, vi har slåss mot dem om demokratiet i 8.mars arbeidet, om Sovjet og fredsbevegelsen, og i Krisesenterne har de flere steder gått i spissen for å presse oss ut.

Kvinnemiljøene i partiet var ikke mobilisert og ikke med på å legge premissene for forandringa av valgtaktikken.

5. begynnelsen av 80 tallet. Da hadde vi kvinneansvarlig og kvinneutvalg i flere fylker. Nå er det lite igjen av dette, mange av kvinnekadern fra den gangen har gått inn i DSene.

Mange av damene i partiet som har jobba med kvinnearbeid i mange år stilte seg avventende til kvinneinitiativene.

Mange av kvinnekadern har kasta seg ut i valgarbeid før, uten å se at det har fått kvinnepolitiske konsekvenser. Kvinnepolitikken har ikke vunnet mere oppslutning i partiet av dette, de sjøl har heller ikke høsta heder og verdighet. For noen er erfaringene med aktiv valgkamp blandt de bitreste opplevelsene i AKP. Det har ikke blitt bedre etter denne valgkampen.

Jenter for Jorun var en annen valgtaktikk enn kvinneinitiativ, den gangen organiserte kvinnene seg på sida, lagde egne utspill, løpesedler og støttegrupper. Jenter for Jorun møtte mye kritikk, men jentene var ikke så sinte da, de følte seg ikke så skvisa. Jeg mener det henger sammen med at kvinneinitiativ taktikken er en taktikk for å gå inn og være med å legge premissene, ikke bare være på sida.

Kvinneinitiativene prøvde i større grad å få makt. Det skjerper motsigelsen, og motstanden mot at kvinner skal spille en rolle på den parlamentariske banen øker. Jeg mener at motstanden vi møtte ikke betyr at kvinnekampen er blitt satt tilbake. Jeg mener at kvinneinitiativ er ei riktig linje for å organisere for kvinnepolitisk makt i valgarbeidet. Før vi setter linja ut i livet neste gang må vi også vurdere hvor mye juling vi orker og tåler.

4. KVINNEUNDERTRYKKINGA GJØR KVINNER SINTE!

Kvinneaktivistene blir i langt mindre grad godtatt i valgfronten enn andre kvinner.

Og, hevder noen, de godtar mindre sjøl.

Det siste er jeg litt usikker på, jeg synes mange av oss kvinneaktivister også godtar svært mye usynliggjøring og herskerteknikker fra dem vi samarbeider med.

Kvinneutvalget er blitt kritisert fordi vi ikke har gjort nok, at vi ikke har kommet med utspill. Som alltid kunne vi ha gjort mere og bedre. I dette partiet blir vi sjelden fornøyd med oss sjøl og hverandre.

Etter å ha starta energisk opp og møtt sterk motstand, også fra kamerater i partiet, trakk mange kvinneaktivister seg ut av arbeidet. De var skuffa og sinte. Mest sinte er nok de som trudde vi skulle få bli med å legge premissene, skulle få respekt.

På et tidspunkt så det ut til at kvinneutvalgets viktigste oppgave var å sende blomster til damer som var skvisa. Vi sendte blomster, og vi snakka i timevis med kvinnlige partikamerater.

Vi oppførte oss som materialister og husmødre, som kamerater. Vi har latt dem fortelle hva som har skjedd, stilt spørsmål for å finne politikken i det. Gjøre det til uttrykk for politiske linjer og ikke bare håpløse mannfolk. Diskutert hvordan kvinneundertrykkinga i samfunnet finnes i partiet også.

6

Vi har tatt sinnet på alvor, og oppfordra til fortsatt tålmodighet.

Både i Oslo og Hordaland har andre jenter enn de som starta opp og følte at de blei skvisa, trått til og jobba for å fullføre løpet.

Jeg mener Kvinneutvalget og andre kvinner i partiet har gjort et stort og usynlig arbeid for å holde partiet sammen.

"Å bli sint er bedre enn å gi opp" dette er et refreng blant mange av våre utholdende jenter. Men hvor mye sinne tåler partiet nå? Hvordan kan vi oppsummere og mobilisere kreftene til videre innsats uten at vi blir så sinna at vi sprekker? Det er mitt store dilemma nå.

Og hvordan møter en kamerater som vil sluss for å diskutere motsigelser som kanskje hadde blitt best behandla ved å bli glemt?

Og hvordan skal vi få oppsummert alt arbeidet, sammenfatte og trekke konklusjoner? Og hvordan skal vi få gitt ros til alle som fortjener det?

Jentene har vært svært sinte, mange er det fortsatt. Dette raseriet er ikke uttrykk for at AKP jentene er nevrotikere eller hysteriske kvinnfolk som ikke tåler en støyt.

Mange av gutta gjør dumme ting, som det er helt rimelig å reagere mot. Men i partiet som i familien, så er det den som sier ifra at noe er galt som gjør at det ikke blir så hyggelig lenger, ikke den som ikke tar hensyn.

Fortsatt blir mange av oss skuffa fordi vi har større forventninger til m-l gutta enn til andre menn.

Bøllekursene, livet og teorien har gjort kvinneundertrykkinga tydeligere for oss, og gjort det tydeligere at den ikke bare rammer andre, men oss også.

På kvinneutvalgsmøtet sa en av jentene: Dere hjalp meg ikke, jeg blei gående aleine med kvinneinitiativjobbinga. Ei anna svarte: Men du snakka ikke om det, jeg trudde vel ikke at du ville ha hjelp av meg. Begge var opphissa, vi dømte ikke i striden, men sa at begge snakker sant og fortjener støtte.

Sinnet er et signal til oss som ledelse om at vi må ta alvorlig på kjønnsmotsigelsen. Vi må slåss for at kvinner blir trudd på, sjøl om menn eller ledelsen har en annen versjon av det som har skjedd.

Dersom vi som er ledelsen i AKP ikke ønsker kvinnelister om 2 år, må vi tåle at raseriet er en passende reaksjon og jobbe for at det ikke blir så mange rasende, skvisa damer neste gang.

Det krever noe av oss, de siste 2 ukene har det vært 4 vellykka pornoraid mot Narvesen i Oslo sentrum, Klassekampen er blitt varsla om alle. Disse vellykka aksjonene er fortsatt hemmelige for alle andre enn de som gikk forbi på gata akkurat da.

Vi må fortsette å utvikle og sette ut i handling kvinnepolitikken vår. Vi må slåss for linja i partiet også.

7.
Vi må utvikle mere politikk på kvinner og valg. Vi trenger
sinte damer i partiet, og i enhetsfronten. Vi er avhengige av
damene for å lykkes i valget neste gang, uansett om taktikken
blir RV eller FMS.

Eli Aaby